

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάτταται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθώς καθοκόν εις την χόραν ήμειν όθησεας και υπό του Οικουμενικού-Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΕΥΝΑΓΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ
Εσωτερικόν :   **Εξωτερικόν :**
 Ετησίαι . . . . . 80, 8.—   *Ετησίαι . . . . . 10.—
 Εξάμηνος . . . . . 4, 50   *Εξάμηνος 5, 50
 Τετμήνος . . . . . 2, 50   *Τετμήνος . . . . . 3.—
 Δι συνδρομαί άρροται την έν ένάστει άγρος.

ΕΚΑΙΔΕΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.
 Διά των Προσέδρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγούμενων Έτών, Α' και Β' περιόδου
 τιμούνται έκαστον λικ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Οδός Ευριπίδου άρ. 38, παρά το Βαρθάνκιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος   *Εν Αθήναις, 7 Μαΐου 1911   *Έτος 38ον.—Αριθ. 23

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ' (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων : — Ο σκόλος Μουσακάς ώδήγησε τον Λουδοβίκον Κορμάν εις μίαν Έρημον οικίαν του Κλιού. 'Αλλ' εις μάτην ο μικρός παρεθύλαξεν ένση διην την νύκτα, με την έλπίδα ότι θα έβλεπεν έξερχομένους ή εισερχομένους τους άγνωστότας, τους όποιους έζητει. 'Αηλιτισμένος επέστρεψε το πρώι και διηγήθη εις τον διδάσκαλον του Δεσπεώ όλην την άπόθεσιν. Ο Δεσπεώ άνέλαβε πέναντιώση τάς κομπιτογραφικάς επιστολάς των συννομιών, τάς όποιαις τή έδωσαν ο Λουδοβίκος. Και άφου έπεσκέφθη μαζί του την ταβέρναν της χήρας Κορμά και έν δένδρον του Μλατινιόλ, όπου έληγον χαγαγμένα όμοια κομπιτογραφήματα, έδωσαν εις τον μαθητήν του να ήσυχάζη, να αναπαυθή και το άσπυγμα εις τάς πέντε να ύπάγη προς συνάντησίν του.

Και χωρίς νακούση τίποτε άλλο, ο χορευτής με το κηδεκτόν του βήμα διηυθύνθη προς το Παρίσι. Ο Λουδοβίκος δεν ειχε πλέον να καμη άλλο, παρά να έπιστρέψη εις την ταβέρναν διά να ήσυχάζη την μητέρα του.

Διά να ύπακούση τον διδάσκαλον του, προσεπαθησε, μετά το γευμα, να ήσυχάζη όλίγον εις το κρεβάτι· άλλ' η συγκίνησις και η άνοπομονησια δεν τον άρροσαν να κοιμηθή.

Εις τάς πέντε ακριβώς εισήρχετο άγωνιώδης εις το χοροδιδασκαλείον της όδου Μίν-Μπλιάν.

Φαντασθήτε την έκπληξίν του, όταν εύρε τον Δεσπεώ περιστοιχιζόμενον από είκοσάδα μουσκαδίνων, εις τους όποιους έκαμνε μάθημα «τροπων», ως να μη ανέβαινε τίποτε!

Έν τούτοις, όμα είδε τον παίδα του στρατού είσερχόμενον, διέκοψε το μάθημα, του έπήσε κατά μέρος και τή ειπεν:

— Έστελείσθε! Διατάξτε τα γραμματα των κακούργων σου όπως διατάξει

ο παπας το Ευαγγέλιο! Νεράκι, απόξω και άνακατωτά!

— Αλήθεια; ! έκαμνε ο Λουδοβίκος ακτινοβολών από την χαράν του· ώστε λοιπόν θα τους πιάσωμε!

— Ίως, άλλ' πρέπει να ενεργήσωμε με φρόνησι. Μπορεί να είνε πολλοί και δεν έχω καμμία όρεξι να φάγω καμμία μαχαιριά ή πιστολιά, άφου μάλιστα αυ-

Α' Αλήθεια; ! έκαμνε ο Λουδοβίκος ακτινοβολών από την χαράν του... (Σελ. 181, στ. 6'.)

το δεν θα ώφελοΰσαν εις τίποτε!

Ο φρόνιμος καθηγητής ήξευρεν, ότι εις κάθε παράτολμον έγγελήριμα, ήμπορούσε να βασιζέται εις την βοήθειαν των μαθητών του μουσκαδίνων. Οι άνθρωποι αυτί, τρώντι, άφότου έσχημάτισαν την λέσχην των Ίακωβίνων και έθεσαν ούτω τέμα εις την Τρομοκρατία, άθεωρούντο ως τα παλλικάρια του Παρισίου και άλλο δεν έγύρευαν παρά καυγάδες.

Ήσαν άστοί, μικραϊσοδηματικά, έμποροκάλληλοι, και προσεπαθούν τώρα να παίξουν τον ρόλον των άλλων άριστοκρατών.

Τίποτε δεν τους διέσκαζε περισσότερο από ένα καυγά. Επιτήδειοι ξιφομαχοί, πυγμαχοί, φιλαθλοι έμπολαίτες, επεζήτουν κάθε εύκαιρίαν διά να δείχνουν την δύναμίν των, την ικανότητά των, την άνδρειαν των. Διά τούτο ο χοροδιδάσκαλος ήξευρε καλά τι θα τή άπεκρίνοντο οι μαθηταί του, όταν, ύφώνων την φωνήν εις την αίθουσαν, τους ήρώτησε:

— Πολίται, παίδα από σας θέλουν να με βοηθήσουν απόψε εις μίαν έκστρατειαν, της όποιαις μόνον την τελευταίαν στιγμήν θα σας φανερώσω τον σκοπόν;

— Εγώ! εγώ! έφώναξαν άδυστάκτως όλοι οι μουσκαδίνου, κτυπώντες το πάτωμα με τα μπασούνια των, τα όποια ώμοίαζαν με ρόπαλα.

— Πολύ καλά, φίλοι μου! ειπεν ο Δεσπεώ. Τίποτε όλιγώτερον δεν έπαρίμενα από το θάρρος σας και είμαι πολύ εύτυχής διά την έμπιστοσύνην σας. Ίητώ έμωσ και την απόβλτον εξαμείθειαν σας.

Είκοσι χείρα ύψώθησαν.

— Ο... κίχόμεθα! έφώναξαν οι μουσκαδίνου, παραλείπαντες το Ρ της λέξεως κατά την συνήθειαν της χρυσής νεολαίας της εποχής εκείνης.

— Καλά! απήντησεν ο Δεσπεώ. Πολίται, απόψε εις τάς έννεα, θα εύρεθήτε όλοι εις το Τίβολι, εις την ταβέρναν της χήρας Κορμά. Να ύπάγετε ένας-ένας χωριστά, και να είσθε ώπιστισμένοι.

Οι μουσκαδίνου άπήλθον με την διαβεβαίωσιν ότι θα ήσαν ακριβείς εις την

συνέντευξιν. Όταν δὲ ὁ Δεσπρὸς ἔμεινε μόνος μετὰ τὸν Λουδοβίκον, τὸν ὠδήγησε πρὸ τοῦ γραφείου του, τὸ ὅποιον ἦτο σκεπασμένον μετὰ διάφορα χαρτιά, τῶν ἔδειξε τὴν ἐργασίαν του καὶ ἀνήγγειλε θριαμβευτικῶς:

— Λοιπὸν, ναί, τὸ βρήκα!... Οἱ κακοῦργοί σου, μικροί μου, μεταχειρίζονται ἀπλῶς τὸ προηγούμενον γραμμα ἀντὶ τοῦ ἐπομένου. Παραδείγματός χάριν, τὴν λέξιν Γεώργιος τὴν γράφουν ἔτσι:

βδωπβδδρ.

Μία φορὰ ποῦ ἤξευρα αὐτὸ τὸ ὄνομα κ' ἐδιάβασα τὴν ὑπογραφήν, τὰ ἄλλα πλέον ἦσαν παιγνιδάκι. Δὲν σοῦ λέγω ὅτι δὲν μ' ἐδυσκόλευσεν ἀρκετὰ τὸ ἀνακάτωμα τῶν γραμμάτων, ποῦ τὰ γράφουν τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ ὡς κλάσματα. Ἄλλ' ἐπιτέλους ἐνίκησα καὶ αὐτὴν τὴν δυσκολίαν καὶ τώρα, χάρις εἰς αὐτὸ τὸ πορτοφόλι, γνωρίζω τὰ πάντα.

— Τί γνωρίζετε λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος φλεγόμενος ἀπὸ ἀνυπομονήσιν.

— Γνωρίζω, ὅτι οἱ δολοφόνοι τῆς ὁδοῦ Σαιν-Νικαίιν εἶνε ἄνθρωποι τοῦ βασιλδοφρονος. Καθουδάλ, τὸν ὅποιον οἱ πιστοὶ του λέγουσιν ἀπλῶς Γεώργιον. Γνωρίζω ὅτι μαζεύονται εἰς τὸ σπίτι τοῦ Κλιού ὅπου σ' ἐπήγεν ὁ Μουστάκας, ἀλλὰ μόνον ὡσάντι προσκαλοῦνται ὑπὸ τοῦ ἀρχηγού του τιν. Ἰδοὺ διατὶ τῆρες ἀπόψε τὴν φωλειάν ἀδειανήν.

— Ἄλλὰ θὰ προσκληθοῦν ἀρά γε ἀπόψε; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος.

— Ναί, ναί, ἐβεβαίωσεν ὁ χοροδιδάσκαλος. Ἡ πρόσκλησις ἔγινε κηδία! Ἄν ἐπήγαινες τώρα νὰ ἐπισκεφθῆς τὸ δένδρον τοῦ Μπατινιέλ, τὸ ὅποιον τοῖς χρησιμεύει ἀντὶ τὴν παιδίαν, θὰ ἔβλεπες ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν φράσιν ποῦ ἦτο γραμμένη χθές, καὶ μίαν ἄλλην... αὐτὴν!

Καὶ ὁ Δεσπρὸς παρουσίασεν εἰς τὸν μαθητὴν του ἓνα χαρτί, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ὁ ἀκόλουθος γρίφος:

ρ... ωμω... ιαθ... ωοξ...
τι ζρωθ ρι χδ

— Καὶ τί θὰ πῆ αὐτό;

— «Συνάντησεν Κλιού ἀπόψε». Ἔτσι εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ ὑπάγουν.

— Ὡ δάσκαλέ μου! τί σοφὸς ποῦ εἶσθε! ἀνεκράξεν ὁ Λουδοβίκος πλήρης θαυμασμοῦ, θλίβων μέχρι πένου τὸ χεράκι τοῦ χοροδιδασκάλου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

ΟΙ ΣΥΝΩΜΟΤΑΙ

Εἰς τὰς ἑννέα τὸ βράδυ, ὁ Δεσπρὸς καὶ οἱ εἰκοσι μωσκιδῖνοί του εὗρισκοντο εἰς τὴν ταβέρναν τῆς χήρας Κορμά, ἢ ὁποία καταβλήτος ἔβλεπεν εἰς τὸ ταπεινὸν τῆς κατάστασιν τὴν λαμπρὰν ἐκείνην πελατεσίαν.

Ὁ Λουδοβίκος τῆς ἐξήγησε αἰγὰ, ὅτι ἡ συγκέντρωσις δὲν ἦτο ἀσχετος μετὰ τὰ σχέδιά του.

— Ἀπόψε, τῆς εἶπε, θὰ γίνῃ ὅ,τι θὰ γίνῃ.

— Μὰ πάλι τὰ ἴδια, εἶπε στενάζουσα ἡ χήρα, πάλι ἔξω θὰ περάσῃς τὴ νύκτα, πάλι θὰ κινδυνεύσῃς; Ὅθι μὲ κάμῃς νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν ἀνησυχία μου!

— Εἶνε γιὰ τελευταία φορὰ, μητέρα! καὶ αἴριο, νὰ ἰδῆς τί εὐτυχισμένοι ποῦ θὰ εἶμαστε!

Ὁ Δεσπρὸς ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπιχειρήσεως. Ὁ χοροδιδάσκαλος ἀνεδείχθη ἔξαφνα μέγος στρατηγός! Διεταξέ τούς εἰκοσι νέους νὰ μεταβοῦν καθ' ἑμίλιους, ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς, καὶ ἀπὸ διαφόρους ὁδοῦ, εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα. Αὐτὸς δὲ θὰ ἐπήγαινε κατ' εὐθείαν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου, εἰς τὸν μυστηριώδη ἐκεῖνον οἰκίσκον τοῦ Κλιού.

Ἐβασαν τοῖντι ἐκεῖ περὶ τὴν δεκάτην. Ἄλλὰ ποῖα ἀπογοήτευσίς! Ὁ οἰκίσκος ἦτο, ὅπως καὶ χθές, ἀδειανός. Καὶ ἀπὸ τὰ ἐρημητικῶς κλεισμένα παραθυρόφυλλα δὲν ἐξήρχετο οὔτε μία ἀκτίς φωτός!

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! ἐδλασφῆμῃσεν ἀκράτητος ὁ χορευτῆς μᾶς τῶσασαν λοιπὸν οἱ κακοῦργοι;

Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἀπήντησε τίποτε, ἦτο ὅμως καταλυπημένος μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι ὅλοι αἱ ἐλπιδες τῆς ἡμέρας θὰ διεφείδοντο καὶ πάλιν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΡΙΟ

Ἡ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Εὐπνα, ζῦπνα, Κωστάκη μου! Εὐπνα, παιδί μου, ἔλεγε ἀπαλά-ἀπαλά ἡ ἡ μητέρα μου στὸ μικρὸν ἀδελφὸ μου. Εὐπνα, μάτια μου, θὰ πάμε στὸν κηπὸ μας γιὰ τὴν πρωτομαγιά, θὰ μάσωμε τριαντάφυλλα, γαρύφαλα, παπαρούνες, λογιῶν-λογιῶν λουλούδια.

Ποῦ νὰ ζυπνήσῃ αὐτός! — Ἀφῆσέ με, μουρμουρούριζε, δὲν ἐρχομαι ἐγὼ.

— Εὐπνα, γυιέ μ', θὰ φῶμε κουκιά, θὰ φῶμε φράουλες...

— Δὲ βραβεῖσαι, τῆς λέγω, αὐτὸς ἔξερει πῶς αἱ φράουλες εἶνε ἀκόμα ἀγουρες, μπορεῖ νὰ σοῦ πῆ καὶ πότε θὰ εἶνε μισογιγνώμενες.

— Εὐπνα σοῦ λέω, τοῦ ξαναφωνάζει, θὰ βράσωμε καφέ μετὰ γάλα ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴν ἀπιδιά, πέρα στ' ἀπάνω τὸ πεζούλι καὶ θὰ βουτήσωμε καὶ τὰ ζαχαρωτά κουλουράκια ποῦ ἔχονα χθές! θὰ σοῦ τὰ φᾶν οἱ ἄλλοι καὶ δὲ θαφίσουν τίποτε γιὰ σένα.

Αὐτοῦ τὸν πῶτες στὴν πληγὴ του. Πεταχτήκε ἀπὸ τὸ στρώμα σὺν νὰ μὴν ἦταν ἀπὸ ὕπνα καὶ τράβηξε ἴσια γιὰ ἔξω.

— Στάσου, στάσου, καί μένε, τοῦ λέγει γελώντας ἡ μητέρα μου, ἄντυτος καὶ ζυπόλυτος θὰ πᾶς στὸν κηπὸ; Μὴ φοβᾶσαι, τώρα θὰ τὰ πάγω τὰ κουλουράκια, κ' ἐκεῖ θὰ σᾶς τὰ μοιράσω.

— Βάλε τον νὰ νιοθῆ, γυρίζει καὶ μοῦ λέγει, καὶ πάρε τον, μᾶς καρτεροῦν ἐκεῖ ὅλοι οἱ ἄλλοι, καὶ φυλάχθητε ἀπὸ τὲς δροσιές, μὴν περνᾶτε ἀπὸ τὸ τριφύλλι, θὰ μουσκέψετε.

Ὅσο νὰ κάνω ἔτσι κι' ἄλλοιῶς, ὁ Κώστας ἦταν ἔτοιμος καὶ κινήσαμε γιὰ τὸν κηπὸ μας ποῦ ἀρχινᾷ ἀπὸ τὴν αὐλὴ μας.

Ἦσαν ἡ ὥρα ποῦ ἐβγαζέ ὁ κόσμος τὰ γίδια στοὺς πιστικούς, κ' ἔπαιρναν αἱ γριῆς καὶ τὰ λιανόπαιδα νὰ βοσκῆσουν τὰ κατοικίδια τους ἀπάνω στὸ λιβάδι.

— Τσίτ, τσίτ, τσίτ, τσίτ!

— Τοίπ! μωρὲ πειρασμέ! Τοίπ! μωρὲ Καϊάρα!

Τ' ἀηδόνια πολεμοῦσαν ποῖο νὰ λαλήσῃ καλύτερα καὶ δυνατώτερα, θαρροῦσες πῶς καὶ τ' ἄλλα τὰ πουλιά ζήλευαν καὶ ὅλα τὰ καίμενα κόνονταν νὰ μὴν ἀπομεινῇ κανένα παραπίσω.

Χαρά Θεοῦ ἦταν.

Ἀκούστηκε κι' ὁ κούκος ἀπάνω στὸ λόγγο.

Βλέπεις τί μοῦ 'κανε αὐτὴ ἡ μητέρα; μοῦ φωνάζει ξαφνικὰ ὁ μικρὸς ἀδελφός μου. Δὲν ἤθελε νὰ μοῦ δώσῃ τὰ κουλουράκια ἐμένα, νὰ τὰ πάγω στὴν ἀπιδιά. Νὰ τώρα μετὰ τῶσας ὁ κούκος. Ἄν μοῦ τὰ δίνε θὰ ἐρωτῶ δυο-τρια καὶ δὲ θὰ μ' εὗρισκε νηστικό νὰ μετὰ σιμά, θὰ τὸν τσάκιζα ἐγὼ φαγωμένος.

Καὶ γίνεταί ἀφαντος ἀπὸ σιμά μου γιὰ νὰ προφθάσῃ κατὶ νὰ βάλῃ στὸ στομάχι του.

Ὅτι πῆγα κ' ἐγὼ στὴν ἀπιδιά.

— Μία φορὰ μοναχὰ μετὰ τσάκιζε, μοῦ λέγει, νηστικό, τώρα ἄς λαλήσῃ ὅσο θέλει, σὺν ἔβαλα τὲς φωνές στὴ μητέρα, μοῦ ἔδωκε πέντε κουλουράκια κι' ἀφίνω πόσα θὰ βουτήσω στὸ γάλα, μὰ δὲ μοῦ λές, μ' ἐρωτᾷ, τί κρυφτάκια παίξουν αὐτοὶ οἱ κούκοι; Ἔνας φωνάζει ἀπὸ τὴν μιὰ βεμματιά, κούκου, ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλη πάλι, κούκου. Δὲν τὸ ξέρουν καλά τὸ παιγνίδι. Ἡμεῖς σὺν παίζουμε τὰ κρυφτάκια, ἓνα παιδί μοναχὰ κρυμμένο φωνάζει κούκου, οἱ ἄλλοι ψάχνουν νὰ τὸ βροῦν.

— Σῦρε νὰ τοῦς τὸ μάθῃς, τοῦ λέγω.

— Μωρὲ κι' αὐτὸς ὁ πατέρας! μοῦ λέγει κρυφὰ, ἐδῶ τὸ δικὸ μας τὸν κηπὸ θὰ πιάσωμε τὸ Μάη; Δὲν πάμε παραπάνω στὸ λόγγο ποῦ βοσκοῦν τὰ κατοικίδια τὰ παιδιὰ νὰ μάσωμε σταφύλια τοῦ κούκου; Ἀλήθεια! ἔχουν κ' οἱ κούκοι

σταφύλια; αὐτὰ εἶνε λουλούδια, δὲν τρώγονται. Νὰ κάνωμε ἀρμαθιές ἀπὸ μαργαρίτες. Ἐκᾶνα ἐγὼ τὴν ἄλλη Κυριακὴν μιὰ ἀρμαθία μεγάλη σαν σχοινί. Κάνωμε καὶ νύφη τὴ Ρινόυλα τῆς Κώσταινας κι' ἑπτὰ φορές τὴ γυρίσαμε στὸ λαϊμὸ τῆς. Νὰ βλεπες πῶς καμάρωνε ἡ Ρινόυλα! νὰ ξεκαρδίζεσαι!

— Γιὰ τῆρα τί ἔμμορφα εἶνε ἐκεῖ πάνω, μοῦ λέγει ἡ ἀδελφὴ μου, ἔχει δικηὸ ὁ Κώστας.

Ἀλήθεια! Εἶχαν σκορπισθῆ τὰ παιδάκια μετὰ τ' ἀρνιά καὶ τὰ κατοικίδια στές φουντωμένες βερματιές καὶ στὰ ζωγραφισμένα ἀπὸ προσινάδες κι' ἀγριολούλουδα πλάγια, κι' ἀκούονταν ὡς κάτω αἱ φωνές, τὰ γέλια καὶ τὰ τραγούδια τους.

— Σήμερα, μᾶς λέγει ὁ πατέρας μᾶς, σὰ δὲν εἶχαν σχολεῖ τὰ παιδιὰ, βγήκαν ὅλα μετὰ τὰ κατοικίδια τους στὸ λιβάδι. Γιὰ τῆρατε τί σ' ἀλάγο τοὺς κάνουν! Ἡδύραν καὶ τὰ κατοικίδια τὸ μαστορά τους. Ἄναποδιά στὴν ἀναποδιά!

Ἐκεῖ ποῦ κυττάζουμε, ἀχολόγησε ὁ λάκκος ἀπὸ τὲς φωνές τοῦ σκυλιού μας, τῆς Καταπέλις, σὺν κάποιος νὰ τὴν ἔδερε.

— Κάποιο πηλοπαιδὸ μᾶς χτύπησε τὸ σκυλί μας! φωνάζει ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός μου.

— Δὲν τὸ χτύπησε κανένας, ἀπαντᾷ ὁ πατέρας μᾶς, λαγὸ πέταξε ἡ Καταπέλις. Ἡρὸς καιρὸ σήμερα νὰ ξεσκάσῃ καὶ πῆγε μοναχὴ τῆς στὸ κυνήγι. Ἄγνωστὲς τώρα νὰ ἰδῆτε καὶ τὸ λαγὸ. Νὰ! νὰ! τῆρατε στὴ ράχη ἐκεῖ ποῦ προγγίστηκαν τὰ κατοικίδια καὶ φωνάζουν τρέχοντας τὰ παιδιὰ. Νάτος ὁ λαγός! Τὰ 'χασε ὁ κακὸμοῖρος ἀνάμεσα στὰ κατοικίδια καὶ τὰ παιδιὰ. Γιὰ ἀκούστε τί φωνές, τί κακὸ, τί ἀνακατωμῶς γίνεταί ἐκεῖ πάνω!

— Νὰ φέρω τὸ τουφέκι, πατέρα; φωνάζει ὁ μεγάλος ἀδελφός, θὰ τὸν ξαναγυρίσω.

— Κακὸς γείτονας στὸ κηπὸ μας εἶν' αὐτὸς ὁ λαγός, τ' ἀποκρίνεται, ἀλλὰ τί νὰ τὸν κᾶνῃς; αὐτὸς τώρα θὰ εἶνε καμιά γριὰ λαγίνα.

— Ἐνα παράξενο πράγμα κυττάω, μᾶς λέγει ὁ ἀδελφός μου, αὐτὸ τὸ πουλάκι μετὰ τὸ κάταστρο κορμὶ καὶ τὲς μαῖρες φτεροῦγες, τριγυρίζει ἀπάνω στὴν ἀπιδιά ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ἤρθαμε καὶ δὲν φεύγει ἀπὸ σιμά μας. Τὸ σιιάζουν τὰ παιδιὰ κι' αὐτὸ πάλι ἐρχεται κι' ὅλο τοιτορίζει σὺν κατὶ θέλει νὰ μᾶς πῆ, ἀπὸ τὴν ὥρα θέλω νὰ ἰδῶ τί γυρεύει καὶ δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω.

— Ἀλήθεια, πατέρα, λέγει ὁ Κώστας, τί θέλει αὐτὸ τὸ πουλί;

— Αὐτὸ εἶνε ἓνα μυστικὸ καὶ μοναχὰ ἐγὼ τὸ ξέρω, τοῦ ἀπαντᾷ.

— Δὲ μᾶς τὸ λές καὶ μᾶς;

— Μὰ 'ς ἐμένα μοναχὰ φανέρωσε τὸ

μυστικὸ του, τὸ πρῶτὸ ποῦ ἦλθα μοναχός μου, δὲ θέλει νὰ τὸ μάθετε καὶ σεις. Ὁ μικρὸς ὅμως τοῦ φορτώθηκε στὰ καλά.

— Πέ μας, πέ μας πατέρα αὐτὸ τὸ μυστικὸ, ἔτσι νὰ ζήσῃς.

— Ὅθι σᾶς τὸ πῶ, ἀλλὰ μετὰ μιὰ συμφωνία. Νὰ, αὐτὸ τὸ πουλάκι ἔχει τὴ φωλιά του ἐκεῖ μέσα στὴν τρύπα τοῦ πεζουλιού καὶ θέλει νὰ θρέψῃ τὰ μικρά του ποῦ πεινοῦν, ὅπως καὶ σεις σήμερα προτοῦ νὰ φᾶτε τὸ γάλα καὶ τὰ κουλουράκια! καρτερεῖ τώρα νὰ φύγετε ἀπ' ἐδῶ γιὰ νὰ μὴ θῆτε τὸ μέρος ποῦ ἔχει κρυμμένη τὴ φωλιά του καὶ πᾶτε καὶ τ' ἀρπάξετε τὰ πουλάκια, καὶ τώρα ξεφωνίζει ἀπ' τὸ κακὸ του ποῦ τὰ νοιώθει νηστικά. Ἄπ' ἐμένα δὲ φοβᾶται γιατί βλέπει πῶς εἶμαι; κ' ἐγὼ γονιὸς σὺν αὐτὸ καὶ ξέρω τί πόνος ἔχουν τὰ παιδιὰ θὰ καταλαβαίνει πῶς δὲ θὰ μ' ἀφίσῃ ποτὲ ἡ καρδιά μου νὰ τοῦ πειράξω τ' ἀγαπημένα του, 'ς ἔσᾶς ὅμως δὲν ἐμπιστεύεται.

Καὶ τῶρα ποῦ σᾶς τὸ μαρτύρησα, μᾶς λέγει, νὰ μὴ πειράξῃ κανένας τὴν φωλιά του γιατί θὰ γίνουμε ἀπὸ δυὸ χωριά. Ἀγκαλιὰ δὲν πιστεύω νὰ βρεθῆ κανένα ἀπὸ σᾶς τόσο ἀσπλαγγο καὶ κακόφυγο νὰ κᾶνῃ τέτοιον κακὸ.

Ἐλάτε λοιπὸν νὰ πάμε πέρα, γιὰ νὰ τ' ἀφίσωμε ἤσυχο ἀπὸ πεινοῦν τὰ παιδιὰ του. Γιὰ συλλογισθῆτε νὰ πεινούσατε καὶ σεις καὶ νὰ μὴ μποροῦσα νὰ σᾶς φέρω ψωμί!

— Εἶδες ἐκεῖ! μᾶς λέγει λαχταριστὰ ὁ μεγάλος μου ἀδελφός. Ἐλησημόνησα νὰ κρεμάσω στὴν ἐξώθυρα τὸ στεφάνι μετὰ λουλούδια! Ὅθι μοῦ κρέμασαν τὰ γειτονόπουλα τώρα γαϊδουραγκαθα στὴ θύρα σὺν δὲν ἦσαν λουλούδια!

— Καλοῦξήμερμα! τ' ἀπαντᾷ ἡ μητέρα μας. Πῆγα μοναχὴ μου πρῶτ' πρῶτὸ καὶ τὸ κρέμασα. Ἄν καρτεροῦσα νὰ τὸ κρεμάσῃς ἐσὺ τὴν ὥρα ποῦ ζυπνήσεις, θὰ μαζεύωμε τὰ γαϊδουραγκαθα μετὰ τὰ σακιά ἀπὸ τὴ θύρα μας!

ΦΘΙΛΛΟΣ ΛΑΔΑΜΑΣ

ΤΙ ΧΑΡΑ ΜΟΥ

Ἡ τριανταφυλλιά π' ἀνθίζει τί γλυκὰ-γλυκὰ μυρίζει.

Τὸ τριαντάφυλλο τ' Ἀπριλὴ φουντωτὸ καὶ βλεπτό ἀνθισμένο χαρμηλὸ, μωσομοῦριστο παπῶ,

Καὶ μαζέω στὴν κοδιὰ μου μολοχάνθη τρυφερό, τί χαρὰ μου, τί χαρὰ μου τὰ λουλούδια σὺν θωρῶ.

Νὰ! κ' ἡ πασχαλιά π' ἀνθίζει τί γλυκὰ-γλυκὰ μυρίζει!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΑΝΘΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΦΘΟΝΩΤΑΤΑ φέτος τ' ἀνοίξιατικὰ ἀνθὴ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ποτὲ Ἡρωτομαγιά δὲν ἐσφραγίσθη μετὰ τὴν πληθώραν τριανταφυλλίων. Ἐως τὴν παραμονὴν, ἔλεγαν οἱ ἀνθοπώλαι χαροῦμε-

νοι, ὅτι οἱ θάμνοι τῶν κήπων εἶχαν περισσότερα μπουμπούκια ἀπὸ φύλλα. Ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ διὰ τὸ κλίμα μας ἀνθησις ἐφείλεται, λέγουσιν, εἰς τὴν παράστασιν τοῦ ἐφεστεινοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ δροσεροῦ καιροῦ. Ἄλλ' ἤλθεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀναιμάκτου σφαγῆς τῶν ανθέων καὶ οἱ κήποι ἐλεηλατήθησαν ἀσπλάγχνως. Τώρα ὑποθέτω, ὅτι τὰ φύλλα θὰ εἶνε πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὰ μπουμπούκια... Τὰ ἄλλα, τὰ μέτρησα, μόλις ἀνοίξαν ἢ καὶ πρὶν προφθάσιν ναοίξουν, ἐκόπησαν διὰ νὰ γίνωμε μπουκέτα, κάνιστρα, γυρλάντες καὶ στεφάνια. Καὶ διὰ νὰ ἐορτάσουν τὴν καλὴν Πρωτομαγίαν τῶν οἱ ἄνθρωποι, ἑκατομμύρια λουλουδιῶν ἀπεσπάσθησαν ἀπὸ τὴν μητρικὴν ἀγκάλην, ἀπέθαναν βίαιον θανατὸν, ἐμαράνθησαν πρὸ τῆς ὥρας τῶν, ἐφυλλορρόθησαν χωρὶς νὰ καρποφορήσουν...

Πῶς! θὰ ἐρωτήσατε ἴσως; καρποφοροῦν λοιπὸν καὶ ἡ τριανταφυλλίαι; Ἄλλὰ βεβαίωτατα ποῦ καρποφοροῦν! Κάθε ἀνθος, ὅταν μείνῃ εἰς τὸ φυτὸν, γίνεταί καρπός, ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ. Ἀδιάφορον ἔν... τρώγεται ἢ ὄχι. Προορισμὸς τοῦ καρποῦ δὲν εἶνε νὰ τρώγεται ἀπὸ τὸν ἐγωιστὴν ἄνθρωπον, ἀλλὰ νὰ ὠριμάξῃ τοὺς σπόρους, οἱ ὅποιοι θὰ κάμωμε τὰ νέα φυτὰ καὶ τὰ νέα ἀνθὴ. Τὸ τριαντάφυλλον τὸ ὅποιον ἐμαράνθη ἐπάνω εἰς τὴν τριανταφυλλίαν, κ' ἔγινε μιὰ κακικὴν σφαιροῦλα γεμάτη χάνδρες, κ' ἐσχίσθη ἔπειτα ἀπὸ τὸ ραμφος ἐνὸς πτηνοῦ καὶ ἄφισε τὲς χάνδρες του νὰ πέσουν εἰς τὴν γῆν, κ' ἔκαμε νὰ βλαστήσῃ ἐκεῖ νέα τριανταφυλλίτσα, αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλον ἐξεπλήρωσεν ὅλον τὸν προορισμὸν του. Τὸ ἄλλο, τὸ ὅποιον ἐκόπη μόλις ἀνοίξε, διὰ νὰ στολίσῃ μίαν κόμην, νὰ μαρανθῆ εἰς ἓνα βάζο, νὰ ξεφυλλισθῆ εἰς ἓνα ἀνθοπόλεμον ἢ νὰ γίνῃ... ροδοκάχαρι, αὐτὸ ἔμεινε ἀτελειώτον. Ἀπέθανε πρὸ τῆς ὥρας του, ὅπως π: χ: ἀποθνήσκει ἓνα παιδί, ἓνας νέος ἄνθρωπος, πρὶν προφθάσῃ νὰ κάμῃ οἰκογένειαν.

Είπε θλιβερά να συλλογίζεται κανείς πόσα εκατομμύρια αθώων παιδιών ή νέων... αγένων σφάζονται, θανατώνονται τσόν προύρω, δια να έορτασθῆ μία ανθρωπινή Πρωτομαγιά. Τούλάχιστον ή σφαγή αυτή είναι αναίμακτος και ίσως ανώδυνη. Τα παιδιά των ζώων, εύτυχότερα από τα παιδιά των ζώων, πιθανόν να μην αισθάνονται πόνον. Συλλογισθῆτε όμως και τα ζώα... Πόσα εκατομμύρια αρνιών πρέπει να σφαγούν δια να έορτασθῆ εν ανθρωπίνον Πάσχα;

Τι τά θέλετε! Κάθε έορτή μας δεν είναι παρά μία μεγάλη σφαγή, δλεθρος και αφανισμός. Το Πάσχα έρρημόνει τας μάνδρας και ή Πρωτομαγιά τούς κήπους... ΑΛΛ' είναι νόμος τής φύσεως αυτός. «Τα έβδη τρέφονται εξ άλλήλων...» Αδιάφορον αν ο άνθρωπος θανατώνη το αρνί δια να τῷ φάγη, τῷ δὲ τριαντάφυλλον μόνον δια να τῷ μυρίσῃ (όταν δεν τῷ κάμη γλυκό.) Ανθρωπος είναι αυτός! Τῷ χρειάζεται και τῷ εν και τῷ άλλο, διότι «οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνω ζήσεται...» Είμπορεύμεν λοιπόν να εἴπωμεν, ότι και τῷ τριαντάφυλλον πῶς κόπτεται, και τῷ αρνί πῶς σφάζεται, αν δεν εκπληροῦν ὄλον τὸν προορισμόν των, εκπληροῦν τούλάχιστον μέρος αὐτοῦ...

Σας ἀπαίξομαι ΦΑΙΔΩΝ

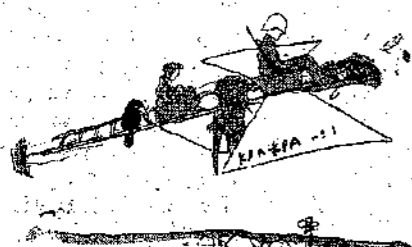
ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ

[Αεροναυτικὸν μυθιστόρημα ἀπὸ Lucien de Grilly]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια)

Περὶληψίς τῶν προηγουμένων: — Εἰς τὸ χωρίον τοῦ φίλου τοῦ Μπαταμποῦ. Ἀραμπῶ, ὁ μικρὸς ἀεροπόρος Λουκιανὸς κινητῶ, πρῶτα μὲν ἐν παλαιῶν αὐτοκίνητων, τὸ ὅποιον εἶχεν ὁ μαθὸς βασιλεὺς, καὶ κατόπιν μὲ τὸ ἀεροπλάνου του. Ἐκτὸς τοῦ Λουκιανῶ, ἐπιβαίνον τὸν ἀεροπλάνου ἡ ἀδελφὴ του Βαβίτα, ὁ Μπαταμποῦ καὶ ὁ κόραξ Κρᾶ-Κρᾶ. Ἐχόν πάρη μαζί των καὶ ἓνα μικρὸν σχοινί, καταλήγον ἐς ἀγκιστρον, εἰς τὸ ὅποιον εἶνε κερφωμένος ὡς δόλωμα ἓνας μεγάλος ποντικός. Τώρα διέχρονται ἀνωθεν τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ὁποῖου νοιμάνται κροκοδείλοι. Ἐνας ἀπὸ αὐτούς, ἐξυπνήσας ἀπὸ τὸν κρότον τῆς κερφάρας, τὴν ὅποιαν εἶχε εἶρηξ ὁ Λουκιανὸς, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἀνοίξε τὰς φρεσὰς του αἰαγῶνας. Ὁ Λουκιανὸς ἐκωλοῦνθη να δηγήται:

Ἀμέσως ἐσταμάτησα τὸν κινητῆρα καὶ ἡ Βαβέτα ἔρριψε τὸ ἀγκίστρι πῶς εἶχαμεν ἐτοιμάσει. Μὲ μίαν χαψιάν, ὁ κρο-

κοδείλος ἐκατάπιε τὸν ποντικόν, τὸ ἀγκίστρι καὶ δύο μέτρα σχοινοῦ. Ἔθεσα πάλιν εἰς κίνησιν τὴν μηχανὴν καὶ ὁ κροκοδείλος ἀνυψώθη εἰς τὸν ἀέρα. Ἐσφάδαζεν ὁμως τὸσον δυνατὰ, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε να μᾶς ἀναποδογυρίσῃ. Ἐάν δεν εἶχαμεν ὡς ἀντιστάθμισμα τὸν Μπαταμποῦ, θὰ ἐπιπταίμεν μέσα εἰς τὸν βάλτον. Ἐσπευσα να χαμηλώσω τὸν «Κρᾶ-Κρᾶ», δια να κκουμῆσῃ τὸ σῶμα τοῦ κροκοδείλου εἰς τὴν γῆν καὶ διὰ να ἡμπορέσωμεν να τὸν τραβήξωμεν ἀκινδύνως. Ὁ χειρισμὸς ἐγένεν εύκολα καὶ ἀπεκατέστησεν ἀμέσως τὴν ἰσορροπίαν μας.

τὸσον μεγάλον καὶ μὲ φολίδας τὸσον κρονικὰς, ὥστε θὰ ἡμποροῦσε να κατασκευασθῶν μὲ αὐτὸ πηνήγνα ζεύγη ὑποδημάτων, ἑκατὸν τσαντάκια καὶ διακόσια πορτοφόλια!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Διὰ δευτέραν φοράν ἐπράκτετο να διασχίσωμεν τὴν Μεσόγειον, να κάμωμεν τὸ ταξεῖδι ἀλλῆ-ρε τοῦρ, ἄλλον δηλαδὴ τὸν ὅποιον καὶ αὐταὶ αἱ αυτοκίνηται λέμβοι δεν κατάρθωσαν ἀκόμη να φέρουν εἰς πέρας. Εἰς τὴν παραλίαν τῆς Ἀλεξανδρείας, εἰδίσταξα.

Ἄλλ' ὁ αἰχμάλωτός μας, ἐπανευρόν τὸ ἔδαφος, ἐπανεῦρε καὶ ὄλην του τὴν δύναμιν. Ἐσηρξίετο ἐπὶ τῶν τεσσάρων του ποδῶν, τούς ἐβόηξε μάλιστα εἰς τὴν ἄμμου καὶ παρεῖχεν οὕτω μεγάλην ἀντίστασιν εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἀεροπλάνου. Ἀνυψώθημεν τότε δύο μέτρα ἀκόμη, ὥστε μόνον ἡ οὐρὰ να σύρεται ἐπὶ τῆς ἄμμου. Καὶ καθὼς ἐτρέχαμεν, ἡ οὐρὰ αὐτὴ ἐγάρασσε μίαν μεγάλην ἀύλακα, ὅπως τὸ μπαστεῦνι τὸ ὅποιον καθάλλικεῖ ἓνα παιδάκι, παίζον εἰς καρμίαν ἀερογιαλιάν ἢ εἰς καρμίαν δεινδροστοχίαν.

Ὅταν ἐφθάσαμεν πλησίον ἑνὸς χωρίου, ἀνήκοντός εἰς τὸ «κράτος» τοῦ Μπαταμποῦ, ἀνυψώθημεν ὅπως ἡμπορέσαμεν καρμίαν πηνήγναριά μέτρα καὶ ἀπὸ τῷ ὕψος αὐτὸ ἀρτίσαμεν τὸν αἰχμάλωτόν μας. Ἐπεσε μὲ τὴν οὐρὰν καὶ μὲ τὰ πόδια ἀπλωμένα ὡς να ἔκαμνε γυμναστικὴν. Ἄλλ' ἡ σπονδυλικὴ του στήλη εἶχε σπάσῃ. Διὰ σκπειροειδοῦς πτήσεως κατήλθομεν πλησίον του. Καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἰθαγενῶν τὸν ἐγδάραμεν καὶ ἐπήραμεν μαζί μας τὸ δέρμα του,

Ἐ, δεν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα να ὀρηξῇ κανεὶς, ἔτσι εὐθὺς, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀπεραντὸν θάλασσαν!.. Τὴν πρῶτην φοράν, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ταξιδίου μας, ἦτο ἄλλο. Εἶμεθα ἤδη εἰς τὸν οὐρανὸν — εἰς τὸν ἀέρα ἐνωθῶ, — πρὸ πολλοῦ. Καὶ ὁ ἀέρας εἶνε ὅπως τὸ νερόν. Διστάζει κανεὶς να βουτήσῃ μέσα... Εἶνε τόσο κρύον τὸ νερόν!.. Ἐπειτα παίρνει μίαν βαθεῖαν ἀναπνοὴν καὶ βουτᾶ. Τὶ εύχαριστῆσις τότε να κινῆται καὶ να κυλίεται μέσα εἰς τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον!..

Εἰς τὴν παραλίαν λοιπὸν τῆς Ἀλεξανδρείας, εἰδίσταξα. Καὶ ἔλεγα μέσα μου: Ἀφοῦ ἐπεστρέψαμεν ἀπὸ τὸ Κερτούμ δι' ἀγγλικὸν ἀτμοπλοῖου ὡς εἰρηνικοὶ περιηγηταί, διατὶ να μὴ φορτώσωμεν καὶ τώρα τὸν «Κρᾶ-Κρᾶ» εἰς ἓν ἀτμόπλοιο τῶν Μεσοαζερῶν; Θὰ ἐπιστρέψαμεν εἰς τὴν Γαλλίαν ἐνσυχώτατα, ἀκινδύνως καὶ διηγούμενοι εἰς τούς συνεπιβάτας τ' ἐπίστευτὰ μας κατορθώματα. Ἀλλὰ δεν θὰ μᾶς ἔκαιναν δια ψεύστας, δεν θὰ μᾶς ἔλεγαν Ἐρταρινούς, ὅταν θὰ ἔδλεπαν ὅτι οἱ ἀτρόμητοι ἀεροπόροι, πῶς ἰσχυρίζονται ὅτι ἐφάρευσαν κροκοδείλον

ἀπὸ ἀεροπλάνου, ταξεῖδουον δια θάλασσης ὅπως ὄλος ὁ κόσμος καὶ ὑπεφέρουν ἰσως καὶ ἀπὸ ναυτίαςιν;...

Ἐκτὸς τούτου, δεν ἔπρεπε να δώσωμεν εἰς τούς Αἰγυπτίους τὸ θέαμα μίης ἐξαιρετικῆς πτήσεως καὶ να ἐξαγνισθῶμεν δια τὰ ὄχι καὶ τὸσον θριαμβευτικὰ ἀποτελέσματα τῆς Ἡλιουπόλεως; Διότι κανεὶς ἀπὸ τούς διασήμους ἀεροπόρους, αἱ ὅποιοι ἔλαβαν μέρος εἰς τούς ἀγῶνας, δεν ἔλαμα κανένα μεγάλον ἄθλον. Δεν πταίουν ὁμως αὐτοί. Ὁ οὐρανὸς τῆς ἐρήμου εἶνε πάντοτε γεμάτος ἀπὸ λεπτότατα μόρια ἄμμου, ἡ δὲ σκόνη αὐτὴ ἐπικάθηται εἰς τούς κινητῆρας, φράττει τὰς ὀπὰς τῆς ἐξαγνίσεως καὶ μετὰ πάντε λεπτῶν πτησιν δυσκολεύει καὶ παραλθεῖ

τὴν λειτουργίαν τῶν. Διὰ τούτο αἱ μεγάλαι πτήσεις εἰς τούς ἀγῶνας τῆς Ἡλιουπόλεως δεν ἐπέτυχαν.

Καὶ δια τρίτην φοράν, εἰδίσταξα. Ἄλλ' ἤσπραξατε. Ἦτο ἡ τελευταία. Ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ καὶ μετριοφροσύνης ἐξομολογοῦμαι, ὅτι δεν ἀπεφάσισα να φύγω παρὰ μόνον διότι δεν ἐτοίμουσα να ὀπισθοχωρήσω. Βεβαίως καὶ τὸ να μὴ ὀπισθοχωρῆ κανεὶς ἀνδρεία εἶνε. Ἄλλ' ὑπάρχουν περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἀνδρεία εἶνε εύκολωτέρα... Τὸ πλῆθος ἦτο τόσο πολυάριθμον, ὥστε δεν ἡμπορούσαμεν να τὸ ἀπογοητεύσωμεν, ἀφοῦ μάλιστα εἰς τὴν πρῶτην τοῦ «Κρᾶ-Κρᾶ», πλῆσιον τῆς αἰγυπτιακῆς σημαίας ἐκυμάτιζεν ἤδη καὶ ἡ τρί-

χρὸς γαλλικὴ. Ἐξ ἄλλου μᾶς πρόσέφεραν τὸσον ἄφθονα τρόφιμα δια τὸ ταξεῖδι μας, καὶ τὸσον ὕψατα γλυκίσματα δια τὴν Βαβέταν... καὶ δι' ἐμέ!... Ἐπίσης μᾶς ἐφουδίασαν καὶ μὲ ἄφθονον βενζίναν. Τὰ δύο ἐδώλια μας ἀντικατεστάθησαν μὲ δύο πολυθρόνας ἀπὸ γαλκόν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν κούφαι καὶ ἐχωροῦσαν τριακοσίας λίτρας οἰνοπνεύματος. Τὸ βάρος ἦτο πολὺ. Ἄλλ' ἐπιθεωρήσας τὸν κινητῆρά μου, εἶθα ὅτι εὗρισκετο εἰς ἀριστὴν κατάστασιν. Ἐπειτα εἶχα αὐξήσῃ καὶ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἀεροπλάνου. Ὁ καλὸς μου φίλος Μπαταμποῦ - Ἀραμπῶ μού εἶχε δώσει κάτι παμ π ο ὕ ἐπτάκτου εύλογίας καὶ ἀντοχής. (Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἐξαιρετικὴ εύλογισία

Ἡ μίς Κ. Σύμμονος, ἀπὸ τὸ Κλέπτον τῆς Ἀγγλίας, ἔχει ἐξαιρετικὴν εύλογισίαν τῶν μελῶν καὶ εἰμπορεῖ, χωρὶς τὴν παραμικρὰν δυσκολίαν, να κάμπτῃ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, ὅπως δεικνύει ἡ εἰκὼν, καὶ να ἐγγίξῃ, μὲ τὸν ἀντίχειρα τὸν βραχίονά τῆς. Δοκιμάσατε να τὸ κάμετε καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι εἶνε ἀδύνατον.

Τὸ καπέλλο ἑνὸς εἰδώλου

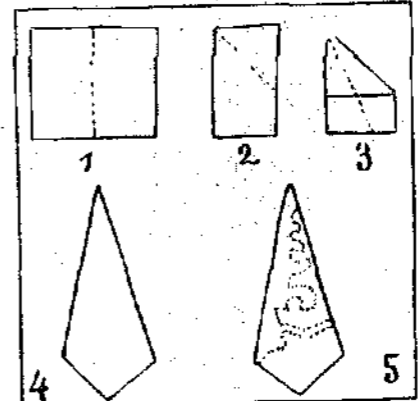

Εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς, ἓνας ἐξαιρετικῆς, πρὸς μεγάλην του ἐκπληξίν, εἶδε τὸ εἶδωλον μίης ἀγρίας στολισμένης μὲ γυναικεῖον εύρωπαϊκὸν καπέλλο! Ἦτο βέβαια εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Ἄλλὰ μίαν φοράν πρέπει να ἦτο ὤρατον. Πῶς εὐρέθη ἐκεῖ τέτοιο καπέλλο; Ποία κομψὴ Παρισινὴ να τὸ ἔχασε καὶ κατόπιν πόσιων περιπετειῶν κατήντησε να γρησιμεύῃ ὡς στέμμα εἰς τὸ τερατώδες ἐκεῖνο εἶδωλον; Μυστήριον!

Χειροτέχνημα δια μικρὰ παιδία

Πάρτε μίαν κόλλαν χαρτί καὶ ὅπως εἶνε διπλωμένη εἰς δύο, διπλώσατέ τὴν

ἀλλῃ μίαν φοράν. (Σχ. 1.) Κατόπιν τσακίσατε τὴν γωνίαν ὅπως σᾶς δειχνη ἢ δια στιγμάτων γραμμῆ τοῦ σχ. 2. Ἐπαναδιπλώσατέ τὴν καὶ πάλιν κατὰ τὴν δια στιγμάτων γραμμὴν τοῦ σχ. 3, καὶ

θὰ κάμετε τὸ σχ. 4. Σηκίσατέ τὴν τότε ἢ φαλλιδίσατέ τὴν κατὰ τὸ σχέδιον τὸ ἔπιτον σημειοῦται δια στιγμάτων εἰς τὸ σχ. 5. Ἐδιπλώσατέ τὴν κατόπιν, καὶ θὰ ἔχετε ἓνα στρογγυλὸν χαρτὶ ποικιλμένον μὲ σχέδιον κανονικώτατον καὶ καλλιτεχνικώτατον. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ σχέδιον αὐτὸ εἰμπορεῖ να λάβῃ ἀπέριους ποικιλίας ἐξαρτάται ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦ θὰ φαλλιδίσατε τὸ χαρτὶ εἰς τὸ σχ. 5.

Ἐβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

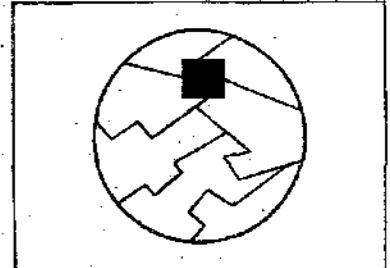
ΠΟ	ΤΕ	ΦΑΙ	ΝΑ	ΣΤΟΣ
Α	ΑΡ	ΘΗ	ΜΙΣ	ΛΩΝ
ΣΒΙ	Η	Α	ΠΟΔ	ΔΩΝ

Ναποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε

ἀπὸ τούς μεγάλους θεοὺς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ἀθήλωσις: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ να στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀστολήν του μὲ μίαν δεκάσαν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὀλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὅποιον θάποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν δια κλήρου μερικῶς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ Προβλήματος καὶ τοῦ Παίγνιου τοῦ 21^{ου} φυλλαδίου.

α') Ἰσοῦ πῶς τοποθετοῦνται ἐπὶ τοῦ κύκλου τὰ λευκὰ τεμάχια καὶ τὰ μαῦρον τετραγωνίδιον.

β') Αἱ ζητούμεναι πέλιες εἶνε: Ἀμφισσα, Θῆβαι, Μέγαρα, Λεβαδεία, Λαμία.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, δια να μὴ παραπίτῃ τὸ φύλλον των, να δηλώων ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ δια τὴν ἐκτέπωσιν τῆς νέας ταυίας. Ἄλλως δεν εὐθύνόμεθα δια τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Ιδού τὸν Ὀδὴγὸν τοῦ Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συνδρομὴ τοῦ Κερβ Β

ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ

Ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ. Εἶνε μεσημβρία περίπου, ἀλλ' ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ ἀκόμη δὲν ἦλθε. Σήμερον εἶνε Κυριακὴ καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι θὰ φάγομεν εἰς τὴν μισή — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, καθὼς φαίνεται, κάμουν ὅλοι ἐδῶ πέρα.

Ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο βλέπω ἔξω. Εἰς τὸν ἀνεῳγτὸν ἐξώστην, κἀθηται ζεῦγος μὴνευμένων. Ἐπὶ πρόσωπόν τους μειδιά ἡ εὐτυχία. Ἡ ἐρυθρὰ κομέλια, ποῦ στολίζει τὴν λευκὴν τῆς κόρης ἐσθῆτα, εἶνε τῆς χαρᾶς τῆς συμπληρωσῆς.

Μία ἀτσιγγανοπούλα, ποῦ φορεῖ εἰς τὸ κεφάλι τῆς κοφίνι διὰ καπέλλο, περνᾷ ἐπὶ δρόμο μετὰ τὸ λιγυρὸν τῆς σῶμα.

Ἐνα λουστράκι παραλίω διαλαλεῖ τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ἐν ἄλλο πωλεῖ λαχέτα. Κάτω εἰς τὰ πεζοδρόμια, τὰ τραπεζάκια τῶν καφεζίων ἐρημώθησαν ἀπὸ τοὺς πολυπληθεῖς θαμῶνας, δύο-τρεῖς ἀκόμη ἀπομένον.

Μία τρελλὴ πλησιάζει ἕνα τραπεζάκι καὶ κἀθηται. Ἐνας μικρὸς μάγκας τὴν πειράζει· ἐκείνη ὀργιλῆ τοῦ ἀπειθῆναι μίαν ἔβρον καὶ φεύγει.

Θορυβῶδες καὶ πλήρες τὸ τραμ διέρχεται σὺν ἄστραπῃ.

Ἄντικρυ ἐν ὑπερωκεάνειον σχίζει τὴν ἀκθιαντὸν θάλασσαν καὶ μεγαλοπραπῶς εἰσέρχεται εἰς τὸν λιμένα.

Ἐνας, ἕνας καταφθάνουν οἱ γείτονές μου· ἀλλ' ἰδοὺ, ἀκούσθ' ὅσον κἀδὼνα τῆς ἐξωθύρας μας γὰρ σημαίνῃ, ἐνῶ συγχρότως μετὰ καλοῦν διὰ φαγητόν...

Μόνωσις

ΜΙΑ ΝΥΞ

Καθήμεν ἐπὶ τῆς λεπτῆς ἄμμου τοῦ κήπου μετὰ τὴν κεφαλὴν ἀκκουμβισμένην εἰς τὸν κορμὸν τῆς γρηαῖας ἱτέας, θαυμάζω τὴν πέριξ φύσιν.

Ἡ ἀσπὴν ἀργὰ προβάλλει, αἱ ὠχραὶ τῆς ἀκτίνες διαγράφουν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ κήπου τὸ σχῆμα τοῦ ἀγροτικῆ οἰκίσκου μετὰ τὴν ἐπιμήκη καὶ λεπτὴν κακνοδόχον του, ἡ σκία ἔχει δώσει εἰς αὐτὸν ὡς καὶ εἰς τὰ ὑψηλά δένδρα τοῦ κήπου γιγαντιαίας διαστάσεις. Ὁ ζεφυρός ἐλαφρὸς πνέει καὶ διερχόμενος διὰ τῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων, κάμνει αὐτὰ νὰ φρεῖσσουν, ὡς νὰ ἐτρεμῶν ἀπὸ τὸ μυστηριώδες περὶ αὐτὰ θέματα...

Ὁ σφραγὸν αἰθρίας φαίνεται ὡς ἀτελείωτος γαλάζιος τύπος κεντημένος μετὰ ἀμέτρητα φατερά διαμάντια...

Μακρόθεν ἀκούεται ὁ ἤρεμος ῥόγχος τῶν κημάτων, θρουσιζόμενον ἐπὶ τῶν βράχων τῆς παραλίας...

Σιωπὴ μελαγχολικὴ, τὴν ὁποῖαν διακόπτουν ποῦ καὶ ποῦ αἱ παιδικαὶ φωναὶ τῶν ἀδελφῶν μου, οἱ ὁποῖοι παίζων εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κήπου...

Τὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ μυστηριώδες τὸ θέμα τῆς ὑπνατώσεως μου! συναρπάζει τὸ πνεῦμα καὶ ὀδηγεῖ τὴν καρδίαν

ἐνώπιον Αὐτοῦ τοῦ Πλάστου. Καὶ τὰ χεῖλη ἀναπέμπουν εἰς τὸ θεῖον Ὅν κατανυκτικὴν προσευχὴν...

Γλυκεῖα Ἐλπίς

ΠΑΙΓΝΙΑΔΙ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Παιδιά, νὰ τρέξωμε Ἐλάτε κάλι Ἐδῶ νὰ παίξωμε Εἰς τ' ἀκρογιάλι.

Γρήγορ' ἀς δρώωμε, Παιγνιδία τίμα Μέρια θὰ κάρωμε Με θέλα δάρα!

Πετραδία, φέκια, Κογχοδία, μῦδια Βάρκες, κούκια, Πόσα στολιδία!

Ὁ βασιλεὺς θὰ εἶμ' ἐγώ, Ἐθρόνος — αὐτὸς ὁ βράχος Κί' εἰ εὐρίσκειται ἐδῶ Ἐθ' ἐγὼ ὅλα μονάχος. Ἡ θάλασσα ἡ ἀπέραντη ποῦ ἀπλώνεται ἐμπροσθέν μου, Ὅλη θάνε δικιά μου.

Κορῶνα θέρε; — Ἡλιος φαεῖζε, Ἄκτινες, δότε Πόσες σκορπίζε!

Τάχα δὲν φθάνει Νὰ στολισθῆ Ἐνα στέφανι Ποῦ θὰ πλεχθῆ Ἀπὸ τὰ φύκη Ποῦν ἐδῶ πέρα;

Τὰ κήματα ποῦ φθάνουν καὶ σπάνουν ἕνα-ἕνα Ὅσα τραγοῦδια ψάλλουν Ὅλα τὰ λέν γιὰ μένα.

— Κί' ἄνεμος — ἄλλη μουσικὴ — Τὸ κῆμα συνοδεοῖ! Τί συναυλία θεϊκὴ Καὶ ποιῶνα δὲν μαγεθεῖ!

Ἀδελφῆς Κλωνάρι

Ο ΤΟΥΡΚΟΣ ΑΣΚΗΤΙΟΣ

Ὁ Ἀρμένιος συγγραφεὺς Ὁσκαριάν διηγεῖται τὰ ἑξῆς:

Μίαν φορὰν, ἀγὰς Τουρκοὺς πάσχων ἀπὸ τύφου, προσεκάλεσεν ἕνα ἱατρόν, ὁ ὁποῖον καίτοι εἶδεν ὅτι ὁ ἀσθενὴς δὲν εἶχεν ἐλπίδα ζωῆς, διώρισεν ἱατρικὸν τι καὶ ἀπέλαθε. Τὴν ἄλλην ἡμέραν, διαρχόμενος διὰ τῆς οἰκίας τοῦ ἀσθενούς, ἤρω-

τησε τὸν ὑπρέτην, τὸν ὁποῖον εἶδεν εἰς τὴν θύραν, ἂν ἀπέθανεν ὁ κύριός του. «Ἀπέθανεν; ὄχι δά! καὶ ἄλλο, εἶπεν ὁ ὑπρέτης. Ἀπεναντίας εἶνε εἰς καλλίτερον κατάστασιν». Ὁ ἱατρός, ἐκπληκτὸς διὰ τὸ θαῦμα, ἀνήλθε διὰ νὰ ἴδῃ τὸν Ἀγῶν.

— Ἰατρὲ μου, τῷ εἶπεν ὁ ἀσθενής. Ἐδίψασα καὶ ἤπια μιά κοῦπα ζουμί ἀπὸ τουροὶ λαχάνου.

— Θαῦμα! εἶπεν ὁ ἱατρός ἐνδομύχως, καὶ ἐξαγαγὸν τὸ σημειωματῆριόν του, ἔγραψεν: «Ἐθάρρανεσά τὸν Μεχμέτ ἁγῶν στρωματοποιόν, ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετόν μετὰ μίαν κοῦπαν ἄμυης λαχάνου».

Ὅταν τὴν ἐπαύριον ἐπανήλθεν ὁ ἱατρός, διὰ νὰ συγκαρῆ τὸν ἀσθενῆ διὰ τὴν ἀναρρωσίν του, ἐμεινεν ἐμβρόντητος μαθὼν ὅτι ὁ ἀνθρωπος εἶχεν ἀποθάνῃ.

Ὁ Τουρκοὺς ἱατρός, θανάσιον ἔτι μᾶλλον διὰ τὰ γενόμενα, δὲν ἐβράδυνε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἴδιον συμπέρασμα καὶ ἐδουλειδῆτως ἐσημείωσε πάλιν εἰς τὸ σημειωματῆριόν του: «Καίτοι εἰς περιπτώσεις τινὰς τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἡ ἄμυη τοῦ λαχάνου εἶνε τελεφερόν φάρμακον, δὲν πρέπει νὰ γίνεται χρῆσις αὐτῆς, παρὰ μόνον ὅταν ὁ ἀσθενὴς εἶνε ἐξ ἐπαγγέλματος στρωματοποιός».

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ) Σοφὸς Νίστωρ

ΛΑΪΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Ἐνας κουτὸς παρεπονείτο διαρκῶς ὅτι ἦτο μὲν ἔμπνοος, ἀλλὰ δὲν ἦτο τυχερὸς εἰς τὰς ὑποθέσεις του. Κάποιος πλούσιος τὸ ἤκουσε καὶ διὰ νὰ τοῦ δειξῆν ὅτι ἔχει τύχη, ἐπήρε ἕνα σακκουλάκι λεπτὰ καὶ τὸ ἐβάλεν εἰς τὸ μέσον μίας γερύρας, ὅπε τὴν ὁποῖαν θὰ διήνοχετο ὁ κουτὸς, ἀπὸ ἐξάκτανος θὰ ἐβλεπε τὰ λεπτὰ καὶ θὰ τὰ ἐπαίνε. Ἀψ' οὗ ἐκοῦβη, ἐφάνη ὁ ἄλλος βαδίζων πρὸς τὴν γερύραν. Μόλις ἐφθασεν ὅμως πλησίον, εἶπε μετὰ τὸ νοῦ του:

— Μωρὲ τόσες φορές ἐπέρασα ἀπὸ δ'ὸ μετὰ ἀνοικτὰ τὰ μάτια γιὰ νὰ περάσω μιά φορὰ καὶ μετὰ κλειστὰ, νὰ ἴδω τί θὰ πάθω;

Καὶ ἀποῦ ἐκλείσει τὰ μάτια του, ἐπέρασεν ἀκρῆ-ἀκρῆ τὴν γερύρα, χωρὶς ἐννοεῖται, νὰ ἴδῃ τὰ λεπτὰ!

Ἄμα τὸ εἶδεν ὁ πλούσιος, ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Ὅπου φτωχὸς κ' ἡ μοῖρα του!

Μπαρμπα-Γεώργιος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτὸς βρῆκεν ἕνα μολόβι στὴν αὐτὴν τοῦ Σχολείου. Καὶ ὁ Δημητράκης:

— Δὲ ντρέπεσαι, παλιόπαιδο, νὰ κρατῆς ζένο πράγμα; Δόστο μένα, ποῦ δὲν ἔχω!.

Ἐστὴν δὴ τὸ ζενευτέρεινον Γυμνασιόπαιδος.

Μεταξὺ ἀδελφῶν: Πέτρο, σὲ ποτὸ βιβλίο σου νὰ πατήσω αὐτὸ τὸ ἄνθος, γιὰ νὰ μὴ τὸ ἐγγίγῃς καὶ χαλάσῃ;

— Στὴ γραμματικὴ!

Ἐστὴν δὴ τὸ ἐξηγητὸν Ἀχιλλεύς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐυφροσύνου τῆς 3 Μαΐου 1911

ὈΡΑΙΟΤΑΤΟΝ τὸ γράμμα σου, Ἀδελφῆ, καὶ μοῦ ἐπροφάνησε τὴν μεγαλητέρα χαρὰ. Γράφε μοι συχνὰ ἀπὸ τοῦ θύρου νὰ θυμᾶσαι τὰ περασμένα. Σὲ μίαν ἄγρια καὶ ὀραία ἐσχὴ σὺν τῇ δικῇ σου, τὴν ἄλλο καλλίτερο εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς παρὰ νὰ ξαναγίνῃ παιδί καὶ ἀπὸ τὰ 23 τὸν χρόνον νὰ ξαναγοῖσθαι εἰς τὴν ἀναγωγὴν τῶν ἁδων Ζυγομαλά εἰς Βραχία; Ἄλλὰ γιὰτί τόσο μακρὰ; Ἄς σταθούμε... εἰς τὸ Γυμνάσιον...

Χρῆστε Δ. Γερ., καὶ οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ δικαιούσιναι νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων, πληρῶντος 50 λεπτὰ. Ἡ προκήρυξις ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον καὶ ἐκεῖ βλέπετε ὅλους τοὺς ὅρους.

Τὰ ἑξῆς ἀποδοῦναι μοῦ γράφει ὁ Ἀναστασίου: «Σοῦ ἀναγγέλλω ὅτι ἕκαστα ἐν χημείον, τὸ ὁποῖον ὄλονεν πλουτίζω μετὰ δικά καὶ ὄργανα, μετὰ τοῦ φίλου μου Ν. Μ... Ἐδῶσαμεν εἰς τὸ χημείον μας τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Ἀρχιμήδους, κἀμνονεν δὲ μερικὰ μικρὰ πειράματα, σπέρζόμενοι ἐπὶ τῶν γνωσθῶν μας; καὶ ἀποῦ προηγουμένως ἰδοῦμεν νὰ τὰ κάμῃ εἰς τὸ σχολεῖον ὁ καθηγητὴς μας. Σὲ παρακαλοῦμεν νὰ μὲς δώσῃς μίαν γνώμην περὶ αὐτοῦ.» Τί νὰ σὲς εἶπω; Εἶνε ἕνα παιγνίδι ὀφελιμώτατον. Νὰποφεύγετε μόνον τὰ ἐπικίνδυνα πειράματα καὶ... τὰ πολυξόδα.

Παρακαλῶ τὴν Ἐγγλῆν, τὴν ἄδραν τῆς Μουσείου καὶ τὴν Ἐνδοξὸν Ἰωλκίδα νὰ γράψουν εἰς ἰδιαιτέρον φύλλον χάρτου τὰς λύσεις τῶν ἐβδομημεθίων Διαγωνισμῶν, δηλαδὴ χωριστὰ καὶ ὄχι μετὰ τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Διότι ἔτσι ποῦ τὰς γράφουν εἰς ἕν καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον, ἢ πρέπει νὰ τὰς ἀντιγράψω ἐγὼ διὰ νὰ τὰς ἐχωρῶξω — ποῦ δὲν ἔχω βέβαια καιρὸν νὰ τὸ κάμω; — ἢ δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπὸψῆς αἱ λύσεις τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων, ἀποῦ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον χάρτου δὲν εἰμπορεῖ νὰ φυλῆθῃ εἰς δύο σφράγισμα. Ἄς τὸ ἀκούσων καὶ ὅσοι ἄλλοι τυχόν κάμουν τὸ ἴδιον λάθος. Ζεῖς δὲ φίλοι μου, Ἀναστασία Κλοπὴν καὶ Ἀναστασία Λαῖνῶν, πρέπει νὰ συνοδεύετε τὰς λύσεις σας μετὰ γραμματόσημον 5 millimes καὶ ὄχι ἐνός.

Τὸ μικρὸν μου Πατάκι μοῦ γράφει: «Ἀργία καὶ διαδῶξαι τὴν ἑλληνικὴν Μυθολογίαν, γιὰ νὰ εὐκολύνωμαι περισσότερο εἰς τὴν λύσιν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων» ὅσες δὲ φορές ἐβρίσκαμαι σὲ ἀπορία, καταφεύγω εἰς τὴν Γενεγραφίαν καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν, μιά φορὰ κ' ἐξ αἰτίας τῆς ἀρραστείας μου ἔχασα ἕνα χρόνον ἀπὸ τὸ σχολεῖον. Ὁ μῦθος δηλαδὴ — κτλ.

Χάρις πολὺ ποῦ ἔγινε καλὰ Ἐπιμεθεύουσα Ἑλλάς. Ἄς ἐλπίσω ὅτι εἰς ἄλλῃν εὐκαιρίαν θὰ ἔλθῃ, διὰ νὰ σὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς. Σοῦ ἔστειλα τὰ «Ἀληθινὰ» τοῦ κ. Φαῖδωνος τὰ ὁποῖα ἐξήγησας ἀπὸ τοῦς γονεῖς σου, ὅταν ἠθέλησαν νὰ σὲ ἀνταμείψων διὰ τοῦς καλοῦς σου βαθμοῦς. Ἐνα ἄλλο κορίτσι ποῖός ἐξέρι τί θὰ ἐζητούσῃ. Σὺ ἐξήγησας τέσσαρα ὄρατα ἑλληνικὰ βιβλία. Ἐξῆς!

Νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω, Ἀρτυνῆ; Ἐπεδῆ αἱ

εἰκόνας τοῦ «Κρᾶ-Κρᾶ» εἶνε πολλαὶ εἰς κάθε φύλλον, χάριν οἰκονομίας χώρου παραλείπω νὰ σημειώσω κάτωθεν ἐκάστην τὰς ἀντιστοιχούσας τοῦ καμμένου, ὅπως τὸ κάμνω εἰς τὰ ἄλλα μυθιστορήματά, ποῦ ἔχουν ἀπὸ μίαν ἢ δύο εἰκόνας εἰς κάθε φύλλον. Νομίζω ὅμως ὅτι ἡ παράλειψις δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν, διότι σὲς ἐννοεῖτε καλλίστα ποῖαν σκηνὴν παριστᾷ κάθε εἰκὼν, ὅταν διαβάσετε μετὰ προσοχῆν τὸ ἔργον.

Πραγματικῶς, Βάρβα τοῦ Κανάρη, ἡ Σελίς μας ὅση πηγαίνει γίνεται ὀραιότερα. Αἱ μεταφράσεις σπανίζων καὶ τὰ πρωτότυπα, περὶ καὶ ἕμμετρα, ἀφθονοῦν, πολλὰ δὲ ἀπὸ αὐτὰ ἔχουν καὶ ἀληθινὴν πρωτοτυπίαν, καὶ χάρην, καὶ παρατηρητικότητά. Ἐξέφρα τὸ σημερινὸν ποίηματίν δὲν εἶνε χαριτωμένον;

Κατὰ τὸ Τριλλολοῦδο τοῦ Κάμπου, τὸ Σχολεῖον θὰ ἦτο ἡ μεγαλητέρα διασκέδασις ἂν εἴποιεν ἀπὸ αὐτὸ ἡ Ψυχολογία, ἡ Λογικὴ, ἡ Παιδαγωγικὴ καὶ τὸ Συντακτικόν. Κάτι λέγα, ἢ; Ἄλλὰ τότε λοιπὸν τὸ Σχολεῖον θὰ ἦτο; Ἄς εἶνε! τὸ Τριλλολοῦδο ἀστεϊεύεται ἦταν διὰ νὰ μοῦ πῆ πῶσον εὐχαριστήσιον καὶ ἀνακούφιστον, μῆσα εἰς τὰ βραβεία μαθήματα τῆς τάξεώς τῆς, εἰρήσεις κάθε Σάββατον μετὰ τὸ φυλάδιόν μου.

Ὀδυσσεὺ Σ. Γαλ., ὄχι μόνον δύο φυλλάδιον λύσεις σου εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς ἐντός τοῦ αὐτοῦ φακέλλου, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ μαζί λῦται εἰμπορεῖτε νὰ ἐσοκλείετε τὰς λύσεις σας εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν φάκελλον, μετὰ τὰ ἀνάλογα δεκάλεπτα.

Βεβαίως, Ἀπομνηστεῖον τοῦ Βυζαντίου, τὸ πρῶτον ποῦ ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ζωρητότητα τῆς Ἀλληλογραφίας εἶνε νὰ μοῦ γράψουν πολλοὶ καὶ συχνὰ. Ἄλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Πρέπει ἀκόμη νὰ μοῦ γράψουν ἐνδιαφέροντα πράγματα, ἔξυπνα, νόστιμα... Διὰ τὸ πρῶτον ἡ θέλησις ἀρκεῖ. Διὰ τὸ δεύτερον ὄμοι; Ποῖός ἐξέρι! ἕνας φιλόσοφος ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ θέλησις εἰμπορεῖ ναντικαταστήσῃ καὶ τὴν μεγαλοφυίαν. Θέλετε λοιπὸν καὶ πολλὰ γίνονται!

Δουίλη Ἡσπερος, τί λέγει ὁ ὑπρέτης σου ποῦ τὸν στέλλεις τρεῖς καὶ τέσσαρες φορές εἰς τὸ ταχυδρομεῖον διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἦλθε Διάπλασις; Ἐπιθέτω, ὅτι θὰ εἶνε ὁ μόνος ποῦ δὲν τὸν ἀνθουσιάζει πολὺ τὸ περιοδικόν μας... Λέγω εἰς τὸ Ναυτίκι τῆς Χαλκίδος ὅτι παρτρεῖς σου εἶνε τὸ Ἰωάννινα.

Ἡ Γλυκεῖα Ἐλπίς, μετὰ τὴν ζύμην τῶν κουλουριῶν τοῦ Πάσχα ἔπλασεν ἕνα συμπλέγμα «Διάπλασις τῶν Παίδων» ὅπως εἶνε εἰς τὸ Σῆμα, εἰς μέγεθος 25 ἐκατοστῶν. «Τί γέλια ἐκοίμαμε, μοῦ γράφει, ὅταν τὸ ἔφεραν ἀπὸ τὸ φορὸν! παρ' ὅλους τοὺς φόβους μας μὴν τύχη καὶ κατ', ἐψῆθη καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὰ κουλουρία.» Καὶ τοῦ χρόνου λοιπὸν!..

Ὁραίας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ἑλληνικὸν Ἐίφος, Ρῆγας Φεγγαῖος, Ἰδιώτιστος Σαντοῦλα, Ἐξόριστος Ἀθῆς, Ἴρις, Χάων, Στέλλα Βιολάντη, Παμφῶς, Μητρικὴ Στοιχὴ καὶ Ἀλκαῖος.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Χρόνια περασμένα» τῆς Κοινηκοπούλας — «Ἡ ἑλπίς μας» τοῦ Χάωνος — «Μάστις» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου — «Κάμηλος» τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνος — Διάφορα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐίφους — «Ἡ ἀδελφὴ» καὶ «Ζητεῖται ὄνομα» τοῦ Ἐξορίστου Βασιλῆα — «Ἡ φωτιά» καὶ τὸ Πρῶτον τραγικὸν τοῦ Λαδωναίου — «Μικρὰ τραγοῦδι» τοῦ Σανθοῦ Ἰππότη — Ἀνεκδοτὰ ἱστορικὰ, Παίδικα Πνεύματα, Παίγνια κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀποχαριστικὸς τοῦ σχολικοῦ βίου» (τὰ ποιήματα γράφονται εἰς

ἐπιλοουστέρων γλώσσων) — «Ἡ αὐγὴ» (ἀντιγράφον γνωστὸν ποίηματίν) — «Ἡ ἐνοσίς» τῆς οἰκογενείας (μετὰ τὸ σταφυλὴ ποῦ κάμνει τὸν γῆρον τοῦ σπιτικοῦ) ὀραῖον, ἀλλὰ πασιγνωστόν ἀπὸ τὰ ἀναγνωσματοῦρια καὶ ἄλλοι μοῦ τὸ ἔστειλαν.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

[Ὅδων ψευδωνύμων ἐγκρίματα ἡ ἀναντιοῦται, ἐν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἔργονόμενα ἢ ἀνακρίματα ἔχουν μίση τῆς 30 Νοεμβρίου 1911. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀντικρῶν εἰς ἀγορία, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς ποίηματα].

Νέα ψευδώνυμα: Ἐνδοξὸς Σαλαῖς, α. (Α.Σ.) Ἴρις, κ. (Σ.Σ.) Ἑλλάς τοῦ Μέλ-λοτος, κ. (Μ.Σ.) Λαμπροστροφῆς Νίκη, κ. (Σ.Σ.) Παλαιόνον Μάσκα, κ. (Σ.Μ.) Στέλλα Βιολάντη, κ. (Π.) Μαιρὴ Γράν, κ. (Μ.Σ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὅδων ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως, ἐν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος ἢ εἰς τὰς πρῶτας τρεῖς προτάσεις ἐκάστου φύλλον λεπτὰ 25. Διὰ τὸς ἐπὶ πᾶσαν τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτὰ ἢ ἑξῆς. — Προτιμῶμεν μόνον οἱ ἔργονομα ψευδωνύμων ἔχουν διὰ τὸς ἑαυτοῦ, πρὸς τοῦς ἔργονομα ψευδωνύμων ἔχουν διὰ τὸς ἑαυτοῦ. Προτάσεις μετὰ ὄνομα, ἢ μετὰ ψευδώνυμον κατηχηματῶν, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐνὸς παρεπιδέσως ἀπὸ τῆς σημαίνει πᾶσα τετραδία δὲν ἀναντιοῦται εἰς τὸν ὀραῖον].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ Ἀνοξιάτικον Ἀερόνι (0) μετὰ Παρήγορον Ἄγγελον, Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτός, Μασκῶν, Μαρμαρίων Καμῆλιαν — ὁ Φαναριώτης (0) μετὰ Φλογεῖον τοῦ Βασιλῆου — ἡ Ἐυαλοθῆτος Καρδία (0) μετὰ Φου-στανέλλον τοῦ Βύρανος, Ἄγγελον τοῦ Πό-νου, Ἀθανασίου Διάκου, Χρυσάνθεμον, Μι-μολῶν, Ἐπιμεθεύουσα — ὁ Λοδωνιάτης (0) μετὰ Μικροῦτον, Μέλαν, Ἰππότην, Ἐπιμεθεύου-τον Πηλῆα — ἡ Γλυκεῖα Ἐλπίς (0) μετὰ Ἄγγελον τοῦ Πόνου, Τῆς Φράκτις κ' Ἀ-ργολοῦδο, Λουλοῦδι τοῦ Φθινωπόρου, Μαύριμα-Γεώργιον, Δούμασον τοῦ Δάνου, Σκόρπιος Μενεξέδες, Ἐδελβᾶτι, Μοσκιά, Ἀτικὴν Ἄδων, Γιάννην Ἀγιάνην, Ἐπι-δοφόρον, Νηρηίδα, Ἀμαρυλλίδα, Ἀφροδῶ-σαν Βάλασσαν — ἡ Νέλικε (0) μετὰ Δορθέτην, Ἐδουχὴν Ἐμμαρμένην, Πέγγαν τοῦ Τολαῶν, Δωδωνάτην, Ἀσύματον Τηλέγραφον, Παμ-φῶς, Σημάλιν τοῦ Ἀβέρωφ, Προδοκίαν τῶν Σκλάβων — ὁ Σοφὸς Νίστωρ (0) μετὰ Μικρὸν Ἑρῶα, Αἰματοβαμμένον Ἑλληνικὸν Χόρα — ἡ Μητρικὴ Στοιχὴ (0) μετὰ Σκλη-ρὴν Σκλαβίαν, Μασκῶν, Ἐδουχὴν Ἐμμαρμένην.

Ἡ Διάπλασις ἀπεδέχεται τοὺς φίλους τῆς: Ρέμπελον

